

Arrest

nr. 342 021 van 27 februari 2026
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 november 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 30 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 12 november 2024 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 15 januari 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker diende op 14 december 2015, met het oog op een gezinshereniging met zijn, in België verblijvende, Nederlandse vader A.K., een aanvraag in tot afgifte van een visum type D. Verzoeker gaf hierbij aan te zijn tewerkgesteld als informaticus.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 januari 2016 de beslissing om het door verzoeker gevraagde visum niet toe te staan.

Op 19 september 2017 verzocht verzoeker om de afgifte van een visum type C. Deze aanvraag werd ingewilligd.

Verzoeker diende op 27 juli 2018, in functie van zijn Nederlandse vader, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 25 januari 2019 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 225 182 van 23 augustus 2019 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 25 januari 2019.

Verzoeker diende op 18 februari 2020, in functie van zijn Nederlandse vader, een nieuwe aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 6 juli 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoeker diende op 29 juli 2020, in functie van zijn Nederlandse vader, nogmaals een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 21 januari 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 256 578 van 16 juni 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2021.

Verzoeker diende op 4 augustus 2021, in functie van zijn Nederlandse vader en vanuit België, een vierde maal, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 3 februari 2022 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 276 352 van 23 augustus 2022 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 3 februari 2022.

Verzoeker diende op 17 februari 2023, in functie van zijn Nederlandse vader, een vijfde maal, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 26 juli 2023 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 299 865 van 11 januari 2024 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 26 juli 2023.

Verzoeker diende op 10 april 2024, in functie van zijn Nederlandse vader, voor de zesde keer een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De gemachtigde nam op 30 september 2024 opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 oktober 2024. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.04.2024 werd ingediend door:

*Naam: A.
Voorna(a)m(en): M. M.
Nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)
Geboortedatum: (...) 1997
Geboorteplaats: Kinshasa
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging met zijn Nederlandse vader, de genaamde K. A. (RN: (...)) in toepassing van artikel 40 bis van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...).'

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, zal hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt, in casu zijn Nederlandse vader.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, legde betrokkene bij vorige aanvraag gezinshereniging de volgende stukken voor:

* Attestation d'indigence N°132.28/A3 dd 20.02.2024 van de Ambassade van de Republiek Congo in Marokko waaruit blijkt dat betrokkene tijdelijk behoeftig was en onvermogen tijdens zijn verblijf in Marokko in de periode vanaf 2015 tot en met juli 2018. Dit attest kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Er blijkt verder dat betrokkene wel degelijk in staat was om zijn huur te betalen zo blijkt uit het attest d'hébergement. Het attest zegt ook duidelijk dat hij tijdelijk behoeftig was.

* Attestation d'hébergement dd 10.10.2023, verklaring door Mr H. M., waaruit moet blijken dat betrokkene als huurder in Marokko in het huis van Mr. H. M. verbleef en vanaf de maand augustus 2017 tot en met juli 2018 er gratis verbleef. Dit wil wel zeggen dat betrokkene wel vermogend moet zijn geweest aangezien hij er eerst als huurder verbleef en pas nadien gratis kon verblijven. Deze verklaring kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Bovendien wordt deze verklaring gezien als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze kan niet getoetst worden op haar feitelijkheid en waarachtigheid.

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt opnieuw niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Immers, hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen betreft is dit onvoldoende aangetoond aan de hand van de voorgelegd documenten.

Betrokkene is België binnengekomen op 25/07/2018 met een visum verkregen op de Belgische ambassade te Casablanca. Hij is dus Vanuit Marokko vertrokken naar België. Hij dient bijgevolg in principe voornamelijk bewijzen van onvermogen voor te leggen vanuit het laatste verblijfsadres, nl. Marokko. We weten enkel dat hij daar huurder was en vrijwilliger.

Uit vorige weigeringsbeslissingen (dd 26.07.2023) blijkt dat hij een attest van immatriculatie heeft bekomen in Marokko met als motief werk. Het is bijgevolg redelijk te stellen dat betrokkene aldaar een inkomen wist te verwerven tussen 15/01/2015 en 30/06/2016.

Het gegeven dat betrokkene sedert 27/07/2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen. Herhaalde aanvragen zoals tot op heden zijn gebeurd, betreffen eigenlijk misbruik van de procedure. Indien betrokkene wel degelijk binnen de voorwaarden zou vallen, had hij dat al lang kunnen aantonen en het verblijfsrecht bekomen."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van artikel 50, §2, 6° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.1.1.

Dat verzoeker op 10 april 2024 een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. heeft ingediend.

Dat overeenkomstig artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw. als familielid van een Unieburger worden beschouwd, de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van hun echtgenoot of partner, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Dat overeenkomstig artikel 50, §2, 6° Vreemdelingenbesluit bij de aanvraag gezinshereniging of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag volgende documenten dienen te worden overgemaakt :

6° familielid bedoeld in artikel 40bis, van de wet:

- a) de officiële documenten of elk ander bewijs waarmee op geldige wijze de band van bloed- of aanverwantschap of van partnerschap, bedoeld in artikel 44, 2e lid, kan worden vastgesteld;*
- b) elk ander document waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de andere voorwaarden, die zijn voorgeschreven bij artikel 40bis, § 2 en § 4, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult; (...).”*

Dat verzoeker bijgevolg aan de hand van elk welkdanig document mag aantonen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse vader, wat ook blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie.

Volgens het Hof van Justitie is de bepaling ‘ten laste zijn’ zoals voorzien in artikel 40bis, §2, 4° Vw. immers een feitenkwestie is en mag dit op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

2.1.2.

Dat artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet de omzetting vormt van de artikelen 2, onder c) en 7, lid 1, onder d) van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Pb.L. 29 juni 2004, afl. 229/35; zie samenvatting en memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/1).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2016 (nr. 175.998) heeft gesteld dat de lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05).

Immers, volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea, VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de

volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, par. 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Wat betreft de interpretatie van het begrip “ten laste”, is men er derhalve toe gehouden te verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C- 1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, § 43; RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip “ten laste” werd specifiek voor descendents van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, Flora May Reyes t. Zweden, 16 januari 2014).

In het arrest Reyes stelt het Hof dat “het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond” en dat deze afhankelijkheid voortvloeit “uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid”. Om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid moet worden beoordeeld of “de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen”.

Aldus blijkt derhalve dat de hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat de descendent financieel of materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, § 36).

Dat wat betreft het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoeker het bewijs van deze voorwaarde levert.

2.1.3.

Dat de bestreden beslissing evenwel ten onrechte stelt dat verzoeker niet aan de voorwaarden zou voldoen om te genieten van de recht op verblijf van meer dan drie maanden omdat niet afdoende zou aangetoond zijn dat hij onvermogen was en hij ten financieel laste van zijn vader was.

Dat verzoeker nochtans aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij zowel in Ghana als in Marokko onvermogen was en hij bijgevolg afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader, wat ook blijkt uit de vele stortingen die de referentiepersoon aan verzoeker deed in de periode 2014 – 2018 op een ogenblik dat verzoeker in Marokko verbleef.

Verzoeker had immers wel een attest van immatriculatie bekomen op basis van werk, doch slaagde er geenszins voldoende inkomsten bij elkaar te werken om hiervan te kunnen leven. Bovendien kon verzoeker na de geldigheden van zijn attest helemaal niet meer werken in Marokko, zodat hij volledig afhankelijk was van de financiële steun van zijn vader.

Dat het Marokkaanse attest van immatriculatie van verzoeker slechts geldig was van 15 januari 2015 tot 30 november 2016 en nadien niet meer verlengd werd, zodat hieruit op zich reeds blijkt dat verzoeker geen inkomsten had in Marokko, nu hij sinds eind 2016 geen verblijfsrecht meer had en dus ook geen recht op werk.

Verzoeker spendeerde zijn dagen dan ook met het uitoefenen van onbezoldigd vrijwilligerswerk bij de l'organisation démocratique des travailleurs immigrés au Maroc bij de sectie werkloosheid en behoefte, nu hijzelf ook behoeftig was.

Dit attest van immatriculatie en attest van de l'organisation démocratique des travailleurs immigrés au Maroc, ondersteunen bovendien het 'attestation d'herbergement', waarin verzoekers verhuurder verklaarde dat verzoeker van maart 2015 tot juli 2018 een woning van hem huurde.

Ten onrechte poneert de bestreden beslissing echter dat dit attest van logies een verklaring op eer zou zijn dat niet kan geverifieerd worden.

In het licht van de overige voornoemde documenten dient dan ook wel degelijk rekening gehouden te worden met deze verklaring van verzoekers verhuurder.

In Marokko is het overigens geenszins gebruikelijk om een geschreven huurovereenkomst op te maken, zodat verzoeker geen ander document kon voorleggen dan de verklaring van zijn verhuurder.

Daarnaast heeft verzoeker documenten voorgelegd vanuit de DR Congo waaruit blijkt dat hij aldaar eveneens onvermogen was, zodat deze documenten, in combinatie met de Marokkaanse documenten en de veelvuldige geldstortingen door de referentiepersoon gedurende 4 jaar lang, genoegzaam aantonen dat verzoeker onvermogen was in zijn land van herkomst én het land van verblijf én hij ten laste was van zijn Nederlandse vader.

Dat verweerder de door verzoeker voorgelegde documenten dan ook geenszins op een zorgvuldige wijze heeft onderzocht en hierdoor tot een foutief besluit is gekomen, zodat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt.

In die zin kan verwezen worden naar de zorgvuldigheidsplicht waarbij dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat de beginselen van behoorlijk bestuur – en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel – impliceren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen (BOUCKAERT, S., Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p. 161).

Aangezien verzoeker bovendien aan de hand van diverse documenten heeft aangetoond dat hij onvermogen was en ten laste van zijn vader, heeft verzoeker wel degelijk voldaan aan de bepalingen van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending uitmaakt van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° Vw., artikel 50, §2, 6° van het Vreemdelingenbesluit en de zorgvuldigheidsplicht, zodat deze dient vernietigd te worden.

2.1.4.

Dat verzoeker verschillende bewijskrachtige documenten heeft voorgelegd, doch deze door verweerder worden afgewezen, niettegenstaande de bewijslast in hoofde van verzoeker vrij was.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip 'ten laste zijn' en de rechtspraak van het Hof van Justitie waarbij de mogelijkheid om de afhankelijkheidsrelatie aan te tonen met ieder passend middel werd benadrukt :

'onder "te hunnen laste komen" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële

ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel' (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649; arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43).

Verzoeker beschikt derhalve over een vrije bewijsvoering wat betreft het aspect ten laste zijn van de Unieburger.

Ook de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden", geeft een toelichting bij de in artikel 47/1 omgezette bepaling van de richtlijn 2004/38/EG :

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak¹ van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn. Zoals bevestigd door het Hof kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd. Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen. De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen".

In deze richtsnoeren wordt bijgevolg nogmaals bevestigd dat het bewijs van het ten laste zijn van een Unieburger met elk passend middel mag worden aangetoond en het gastland niet mag weigeren rechten te erkennen wanneer de afhankelijkheid werd aangetoond.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de door verzoeker voorgelegde documenten dan ook aanvaard dienen te worden en de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd. Verweerder motiveert immers, met verwijzing naar artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker opnieuw onvoldoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon. Hij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Verzoeker verbleef voorafgaand aan zijn komst naar België in Marokko, waardoor hij voornamelijk bewijzen van onvermogen moet voorleggen vanuit dit land. Uit de vorige weigeringsbeslissingen is reeds gebleken dat verzoeker een attest van immatriculatie heeft bekomen in Marokko met als motief 'werk', waardoor het redelijk is te stellen dat hij aldaar een inkomen wist te verwerven tussen 15 januari 2015 en 30 juni 2016.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De aangevoerde schending van de bovenvermelde algemene beginselen moet in casu worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, hetgeen luidt als volgt:

“§1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing.

§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

3° de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor de zesde keer een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend, in functie van zijn Nederlandse vader. Aangezien verzoeker ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van de ascendent in functie waarvan hij het verblijfsrecht vraagt.

Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’, kan worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest *Reyes* (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest *Jia* wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt tenslotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest *Reyes* stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger,

maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun “voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst” (pt. 24).

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een situatie van onvermogen.

Het ‘ten laste zijn’ in het land van oorsprong kan worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit wordt geschonden omdat verweerder de door hem voorgelegde bewijsstukken niet aanvaard als een bewijs van het ‘ten laste zijn’ door enkel te wijzen op het feit dat de bewijsvoering in zijn hoofd ‘vrij’ is en het ‘ten laste zijn’ van de referentiepersoon met elk passend middel kan worden bewezen.

Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat verzoeker aantoont dat hij in het land van herkomst op deze steun was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In casu oordeelt verweerder dat niet is aangetoond dat verzoeker in Marokko ten laste was van de referentiepersoon. Verzoeker betwist niet dat hij bewijzen van onvermogen moet voorleggen vanuit zijn laatste verblijfsadres in Marokko omdat hij daar heeft verbleven vooraleer hij zijn gezinsherenigingsaanvraag deed. Zijn verwijzing naar de stukken die betrekking hebben op zijn situatie in het land van origine is in die optiek niet dienstig.

Verzoeker is het niet eens met de vaststelling van verweerder dat hij zijn onvermogen in Marokko niet heeft aangetoond. Hij betoogt in dit verband dat hij er wel een attest van immatriculatie had bekomen maar dat hij niet voldoende inkomsten had om van te leven en dat hij na de geldigheid van zijn AI niet meer kon werken in Marokko, zodat hij volledig afhankelijk was van de steun van zijn vader, hetgeen ook blijkt uit de vele stortingen. Hij spendeerde zijn dagen dan ook met onbezoldigd vrijwilligerswerk bij de sectie werkloosheid en behoefte, nu hij zelf ook behoeftig was. Het AI en het attest van “l’organisation démocratique des travailleurs immigrés au Maroc” ondersteunen bovendien het “attestation d’hébergement” waarin verzoekers verhuurder verklaarde dat hij van maart 2015 tot juli 2018 een woning van hem huurde, aldus verzoeker. Er wordt ten onrechte geponoerd dat dit slechts een verklaring op eer zou zijn die niet kan worden geverifieerd, terwijl het niet gebruikelijk is in Marokko om een geschreven huurovereenkomst op te maken zodat hij geen ander document kon voorleggen dan de verklaring van zijn verhuurder, zo stelt hij nog.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het herhalen van de kritiek die hij reeds heeft geuit in zijn beroep gericht tegen de bijlage 20 van 3 februari 2022. De Raad heeft in zijn arrest nr. 276 352 van 23 augustus 2022 – hetgeen inmiddels kracht van gewijsde toekomt – hieromtrent het volgende geoordeeld:

“De Raad stelt vast dat verzoeker wel beweert, doch op geen enkele wijze aantoont dat het attest van immatriculatie dat hij had bekomen en waarmee hij in staat was om te werken in Marokko, niet werd verlengd. Dit klemt des te meer nu in het attest betreffende zijn vrijwilligersactiviteiten bij de “Organisation démocratique des travailleurs immigrés au Maroc” hij wordt vermeld als houder van “la carte d’immatriculation nationale N°A053117J”. Uit dit attest blijkt verder niet dat hij vrijwilliger was omdat hij niet langer zou kunnen werken. Voorts, wat het “attestation d’hébergement” betreft, moet worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verwerende partij op foutieve wijze heeft vastgesteld dat het gaat om een verklaring op eer. Meer nog valt niet in te zien hoe daaruit het onvermogen van verzoeker zou kunnen worden afgeleid: het attest vermeldt slechts dat verzoeker tussen maart 2015 en juli 2018 huurder was van de betrokken huisbaas, zonder meer. De Raad kan dan ook alleen maar vaststellen dat verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat betreffende zijn situatie in Marokko enkel geweten is dat hij er huurder en vrijwilliger was en dat, hoewel er stortingen zijn geweest van de referentiepersoon het niet duidelijk is in hoeverre verzoeker hiervan afhankelijk was om aldaar in zijn levensonderhoud te kunnen voorzien. Derhalve is niet aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij niet op deugdelijke wijze heeft geoordeeld dat “uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging ten laste was van de referentiepersoon nu hij noch afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende heeft

bewezen voorafgaand aan de aanvraag financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon”.

Verzoeker brengt in het kader van de huidige procedure geen elementen aan die toelaten hiervan af te wijken. Het volstaat aldus te verwijzen naar de hetgeen door de Raad reeds werd onderzocht in bovenvermeld arrest.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder de voorgelegde documenten op onzorgvuldige wijze zou hebben beoordeeld. Hij preciseert niet met welke elementen verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden of op welke wijze de gemaakte beoordeling foutief zou zijn. Verzoeker kan geenszins worden gevolgd waar hij voorhoudt dat de voorgelegde documenten zonder meer zouden aanvaard moeten worden als bewijs van het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon.

Een schending van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet is niet bewezen. Een schending van de aangevoerde algemene beginselen of van artikel 50, §2 van het Vreemdelingenbesluit blijkt evenmin.

Het eerste middel is dan ook ongegrond.

3.3 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van zijn tweede middel, zet verzoeker het volgende uiteen:

“2.2.1.

Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Nederlandse referentiepersoon en woonde in de DR Congo uiteraard samen met zijn vader. Bovendien woont verzoeker sinds zijn aankomst in België opnieuw samen met zijn vader, zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/United Kingdom, §37).

In casu blijkt duidelijk dat verzoeker de zoon is van de referentiepersoon, hij in België samenwoont met zijn vader, zij in De DR Congo uiteraard samenwoonden, zijn vader verzoeker sinds 2014 geld overmaakte en hem volledig onderhield.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van artikel 8 EVRM inhoudt, nu uit de fair balance toets blijkt dat er geen gegronde redenen zijn om de gezinshereniging te weigeren.

Dat bovendien moet rekening worden gehouden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt., 22 december 2010, nr. 210.029), zodat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending behelst van artikel 22 G.W. en artikel 8 EVRM en dient vernietigd te worden.”

3.4 Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Uitgangspunt daarbij is dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Siivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). De afhankelijkheidsrelatie moet dus de gebruikelijke banden, die tussen familieleden bestaan, overstijgen.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat de *“bloedverwant in neergaande lijn”* ouder dan 21 jaar ten laste is van de referentiepersoon, verschilt in wezen niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan, hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor bloedverwanten in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een EU burger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie mutatis mutandis RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Ook inzake de beroepsprocedure die heeft geleid tot het arrest van de Raad nr. 276 352 van 23 augustus 2022, beriep verzoeker zich op een beschermenswaardig gezinsleven met zijn Nederlandse vader. De Raad oordeelde destijds als volgt:

“In casu blijkt dat de verblijfsaanvraag wordt geweigerd omdat niet is aangetoond dat verzoeker, die ouder is dan 21 jaar, in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging ten laste was van zijn vader. Uit het eerste middel is gebleken dat deze beoordeling van de verwerende partij overeind is gebleven. Verzoeker heeft dus niet aangetoond te voldoen aan de wettelijke criteria voor plus 21-jarigen en toont niet aan daadwerkelijk ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij kon volstaan met deze vaststelling, en moest, gelet op het voorgaande geen bijkomend onderzoek doen naar en motiveren in het licht van artikel 8 van het EVRM in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf. Verzoekers verwijzing naar het feit dat hij in het land van origine samenwoonde met zijn vader, en thans in België ook met zijn vader samenwoont die hem volledig onderhoudt, doet daaraan geen afbreuk, uit niets blijkt immers

dat hij als volwassen jongeman niet zou kunnen instaan voor zijn eigen levensonderhoud zonder de nabijheid van zijn vader. Tot slot moet er nog op worden gewezen dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.”

Ook hier kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker zich niet de moeite troost om nieuwe elementen aan te brengen die toelaten af te wijken van hetgeen reeds in bovenvermeld arrest werd gesteld. Hij beperkt zich tot de enkele herhaling van zijn betoog dat hij de zoon is van een Nederlandse burger en in Congo ook al met zijn vader samenwoonde, *“zodat er zonder enige twijfel sprake is van een familie”*. Uit het arrest van de Raad nr. 276 352 van 23 augustus 2022 is reeds gebleken dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de Nederlandse referentiepersoon in de zin van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond. Er kan dan ook dienstig worden verwezen naar de beoordeling die de Raad in voornoemd arrest reeds heeft gemaakt en waarvan in het kader van de huidige procedure niet kan worden afgeweken. Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet bewezen. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

N. MOONEN, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. MOONEN